

МОЖЛИВІСТЬ СИНТЕЗУ ЧИСТОГО ЗНАННЯ ПОЗА ВИМІРНИМ КОНТЕКСТОМ ЗА КАНТОМ

Актуальність дослідження. Проблематика питання стосується аналізу апріорних знань за метою пізнання можливості трактування синтезу чистого розуму, без обмеження його контекстом часу, емпіричного пізнання та рефлексії, яка звертається до суб'єкта дослідження лише в умовах(рамках) суджень та роздумів, не спрямованих на зовнішнє. Вивчення та удосконалення пізнання може ґрунтуватися на засадах догматики та скептицизму, як вчення схолистичне, проте його уніфікація має бути водночас сприйняття поза даних течій, оскільки сама есенція лише претендує лише на спробу розуміння специфіки свідомості, яка лежить за межами чуттєвого та в намаганні категоричної здатності «раціо». Зважаючи на це все, питання актуальності відпадає, або простежується нескінченністю.

Ідея цінності залежить лише від межі охоплення данності, при цьому ж може сприйматися як універсальним інструментом так і одинично доцільним. Критика чистоти впорядковується дійсності в питаннях всього, що нас охоплює починаючи одиницею особистості, як кінцевою шлях її реформації, глобальними змінами оточуючого, формування якого ніщо інше як намагання зблизитись до нього, відрікаючись від використання та ставши цілісним з ним.

Суб'єкт, в даному випадку є особистістю, яка за категоризмом Канта є ініціатором свого пошуку та ним же знівеченим, за неможливістю перевернення власних можливостей свідомості, не базується на ідеалістичній ідеї самобутньої, що є виток з апріорних понять сітки реалій та самого ества пізнання. Причиною ілюзорності, породженою, використаною як межею чуттєвого, що лежить на шляху до його свідомості і є саме чуття, тому в даному випадку, потрібно відкрити його, для точної аналітики хоча б цієї ланки.

Увагу питанню в свою чергу було приділено у працях вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема: В. Ф. Асмуса, М. Л. Булатова, А. В. Гулиги, М. С. Кагана, Ю. В. Кушакова, Л. Т. Левчук, та ін. Якщо ж брати до уваги надбання останніх років, то вони зосереджувалися на ідеях продуктивної уяви, питаннях доцільності, проблемам судження смаку і типології почуттів, проте, зокрема, можливість синтезу в становлених рамках ніде не висвітлюється і саме тому воно складає предмет даного дослідження та претендує на унікальність вивчення.

Метою даного дослідження є ґрунтовний аналіз апріорних знань, можливі сфери поза основних форм, що закладені в природі свідомості, так як час та простір, емпіричний пошук в контексті складової чистого розуму, питання шляху, його доцільності та наявності в суб'єкті, рефлексивності свідомості, обмежено лише нею самою.

Завдання дослідження: питання можливості синтезу чистого знання в поставлених рамках; доцільність та евентуальність емпіричного в пошуку; одиничне представлення за рефлексією, як інструмент здобуття;

Думка, що не прив'язана ні до інструмента який його породила, ні до течій, напрямів, векторів є основою тези, яка постає і тому стосується окремого розділу. Ланка свідомості тут постає в звичній подвійності, що оперує категоріями та уявленнями утвореними ними, є синтетичним здобутком людства та її одиниці, спричиненим фактором спроби опису сприйняття форм, що входять в трансцендальне, водночас намагаючись підпорядкувати його під певні рівні осягнення, піддати «схематичі». Апріорне знання в даному контексті виступає в одиничному засобом, критерієм та об'єктом, як чистим за судженням, проте водночас емпіричним за шляхом отримання, що в свою чергу є гетерогенним до висвітленої теми.

Час, простір – відкинені за формою аналізу, хоч і є умовно єдиними на даному етапі розвитку науки критики чистого розуму, мають втілення в емпіричному, недопустимі на зосереджуваній ідеї. Річ в собі, синтез чистого знання, поза цих оплотів є лише в свідомості, розсудів категорії знаходить відгук в метафізичному пізнання, що скептично показується у вченні, як невідповідний ні в способах ні в оцінці ефективності практичного змісту, є можливою відповіддю питання, проте не кінцевою. Чисте знання або ж можлива побудова на підґрунті а ргіої, не довершена ним же, або ж єдність трансцендентальності з хаосом, в межах якого і покладений експеримент. Лише цей зміст претендує на довершення знання, проте на заміну йому приходять інше - межа його втілення в людині.

Емпіричний контекст виступає споміжною гілкою пошуку, як аварійний вихід, хоч і є вторинним при апріорних знаннях. В даному випадку, його можна розглядати лише у вимірі дії на світ у собі та відображенні у навколишньому, реалії сформованою чуттєвим виміром суб'єкта, при цьому бути ретельним при у висвітленні речей, не сприймаючи ілюзорність нашого сприйняття. Поняття досвіду у філософії Канта зазнає впливу у виникненні естетики, проте також є певною вимірною формою суб'єкта.

Досвід, поправда, навчає нас: щось влаштоване так або так, але не [того], що інакше не може бути. Отже, по-перше, якщо нам трапляється положення, що мислиться разом зі своєю необхідністю, то це є апріорне судження; а якщо до того ж воно не виведене з жодних [інших суджень], окрім тих, що самі своєю чергою мають силу необхідного положення, то воно є цілковито апріорним судженням. По-друге, досвід ніколи не дає своїм судженням істинної або строгої загальності – лише умовну й відносну (через індукцію), що, власне, має означати: наскільки ми дотепер зазначали, винятків із цього чи того правила не трапляється [1, с. 39].

Що стосується евентуальності в пошуку - ми мусимо предрікти імманентність впливу на предмет синтезу чистого знання, оскільки воно позбавляє нас самої сутності можливості його отримання. бачення та виток. сприйнятливого в свідомій ланці. Потенцій інструментарій його виточення, порушує трохи чи не єдину площу його істинно вірної сфери існування - чистого розуму за новими аспектами апріорного.

Рефлексія, порушена в дослідженні, є нічим іншим як знаряддям чистої свідомості, що оперує категоріями та образами, шляхом розсуду і суджень в даній концепції, при тому залишаючись не підданою ні течії, ні об'єкту судження, ні суб'єкту, що її викликає, лише ідеалу схематизму понять та стежкою до канону чистого розуму, його використання.

Отже можна було б сказати, що логічна рефлексія є просто порівняння, бо при ній цілком абстрагуються від пізнавальної спроможності, до якої належать дані уявлення, і, отже, їх слід розглядати – за їх положенням у душевності – як односторонні; але трансцендентальна рефлексія (спрямована на самі предмети) мстить підставу можливості об'єктивного порівняння уявлень між собою, і, отже, надзвичайно відрізняється від логічної рефлексії, бо належить до іншої пізнавальної спроможності. Це трансцендентальне міркування є обов'язковим для кожного, хто бажає а ргіої судити про речі [1, с. 196-197].

Проте, кінцевість апріорних знань, створених свідомістю, що претендують на обмеженість за кількістю і не пояснюють існування, причини їх виникнення у свідомості, хоч і викликають підвид рефлексії, за метою спрямування, мають орієнтуватися не на утворення нових знань, а, або до їх початку, причин, містя, або до завершеного кінця, на практичному витворі. На шляху утворення синтезу, не має існувати ні кордонів, ні меж, ні інструментарії, а чиста форма і зміст, не витворена, а втілена.

Отже, доводячи аналіз до кінця, ми можемо з впевненістю затвердити можливість представлення синтезу чистого знання поза вимірним контекстом, апріорних форм, що його втримають для представлення людській свідомості. Виток з довершеності претендує на нові пошуки, суті трансцендентальності, більшої за наші грані сприйняття та користування, що важливішим є доцільність пошуку в нових масштабах. Емпіричний контекст вичеркнтий з інструментарію - нова ланка та крок пошуку, водночас евентуальність сприймається як виклик до суб'єкту, в рамках одиниці так і людства, на підготовку чистого розуму, виправленням та знищенням, до органона чистого розуму. Рефлексивність судження, підводить до самого

початку припустимості тези, незалежність її фону на вплив інших факторів, та підзаголовлює стійкість незалежності думки, без причинно-наслідкового у психоаналізі. В божественному, не теологічному ключі, як чисте знання можливе без оплотів - так і її вмістимість відчуватиметься на ділянках втілення, як претензія існування та підтвердження єдності.

Література

1. Кант І. Критика чистого розуму, Пер. з нім. та приміт. І. Бурковського. К. : Юніверс, 2000. 540 с.
2. Hnasevych Nadia., Rudakewych Oksana. Wolność działania moralnego: I. Kant vs. A. Schopenhauer : Науковий вісник Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки. Серія Філософські науки. Розділ І. Філософська антропологія та філософська культура. №9(334). – 2016. С. 16 – 21.